

Hoe Bruckner Bono naar huis speelde

Pat Donnez is een gevierd radiomaker, performer en auteur. Nog tot eind oktober presenteert hij *Zot van Elsschot* op Klara. In november verschijnt zijn debuutnovelle *Marilyn*.

DIn de boekwinkel trek ik vriend en vijand mee naar het rek van de graphic novel. Ken je Daniel Clowes? In *Wilson* tekent hij uiterst nauwgezet een loner van middelbare leeftijd. Clowes verstaat de kunst om in één pagina de complexe dynamiek van een vader-zoonrelatie bloot te leggen. Met klare lijn balanceert hij tussen messcherp cynisme en verpletterende tederheid. *Wilson* gaat over het menselijke onvermogen om de dingen die er op dat moment toe doen ook écht gezegd te krijgen. In het allerlaatste plaatje smeekt Wilson zijn stervende vader om duidelijkheid: "Good or bad, I can take it... Come on fucker!"

De avond waarop half België in de U2-file

stond richting Brussel, vloog ik met enig leedvermaak probleemloos naar Gent, voor het Festival van Vlaanderen. Het Bayerisches Staatsorchester bracht er de zevende symfonie van Bruckner. Zijn werk neigde mij altijd te zeer naar triomfalistische nazi-muzak. Maar nu was ik echt gepakt door de breekbare passages, door het immense contrast. In het tweede, ingehouden deel dirigeerde Kent Nagano een volle Sint-Baafskathedraal naar ademloze stilte. Bruckner speelde Bono naar huis!

Op 20 oktober wordt in Bozar *The world of Lucas Cranach* ontsloten. Ik heb al jaren een zwak voor deze 16de-eeuwse hofschilder. Mooie vrouwen weten mij altijd te bekoren, maar de geheel onacademische sensualiteit van Cranachs naakten brengt

mij aan de rand van de trance. Het is naar verluidt zijn grootste overzichtstentoonstelling ooit in de Benelux. Meer dan 150 werken, ik kan nauwelijks wachten.

Als je naar de bioscoop trekt, laat *Inception* links liggen. Kies voor *Des hommes et des dieux* van Xavier Beauvois. Dit waargebeurde verhaal van negen Cisterciënzermonniken in het Algerijnse Atlasgebergte hoorde ik voor het eerst in de abdij van Westvleteren. Ik heb iets met kloosters... In de film krijg je zowel de dagelijkse rituelen als de verscheurende keuzes van deze monniken te zien. Wanneer de terreur van moslimextremisten hun harmonieuze bestaan bedreigt, besluiten ze tegen alle adviezen in, toch in de abdij te blijven. Met desastreuze gevolgen. (SD)

DE MORGEN 25/9/2010